
FICCIONS

LA REGIÓ EXCLOSA

Joan Llumí

La llibertat s'ha de guanyar! Sempre hi ha regions prohibides, encara que no es designin mai amb aquest nom! Aquesta és l'experiència de John Claxton, un home que va gosar traspasar els límits que la seva civilització havia establert.

Aquella zona de l'espai no s'havia penetrat mai.

L'anomenaven "l'embut" perquè es considerava que s'hi modificaven les condicions gravitatòries, cosa que determinava un alt increment exponencial de la velocitat que la nau hauria pogut assolir en aquell moment. És per això que en els mapes aquella regió es marcava com a "exclosa". Però, què volia dir, això?... No hauria estat millor haver posat "prohibida", per tal d'entendre's millor. Permès? prohibit?... S'havia arribat en uns extrems amb això de la "llibertat" que, fins i tot, havia adquirit un caràcter religiós. Ningú no sabia on era la llibertat, però tothom feia com si fos vigent pertot arreu. Ara bé, les aparences es guardaven com calia. La paraula "prohibit" s'havia eliminat dels diaris, i els locutors de ràdio o els presentadors de televisió anaven molt amb compte de no parlar de res, com si fos interdit, vedat o proscrit.

A causa de tots aquests condicionaments ambientals, jo estava ben segur que el macroordinador no podia "prohibir" res perquè, sens dubte, la paraula no constava en els seus programes mentals. Era, doncs, el moment de preguntar: "Pot haver-hi res que impedeixi

entrar a la regió exclosa?" El macroordinador no podia prohibir absolutament res; no podia bloquejar els mecanismes d'orientació que jo engegaria manualment per tal de penetrar en la regió exclosa.

Mai ningú no s'havia atrevit a fer-ho. Tot es reduïa a tocar aquell botonet deliciosament esmaltat de color vermell; un vermell fort, intens, irresistible... Era l'ordre per incrementar la velocitat ultrapassant els límits tolerables. Allò era la llibertat! Tota la resta, romanços! En certs moments no s'ha de pensar massa. Res de deliberacions. Tocar el botó i a veure què passa! L'índex va anar a trobar el botó vermell amb la concupiscència d'allò que no s'ha de fer. La regió exclosa m'esperava.

La nau va adquirir una velocitat inimaginable. Em va semblar que descendíem per una mena d'espai cònic, com un embut, i que el temps s'havia torçat... Això va ser abans que la pantalla dels perceptors externs no es desfés... com tot el que m'envoltava.

Va passar tal i com us ho dic; els diferents elements de la nau van perdre consistència; es van tornar... gelatinosos, blans, pastosos... després van anar desapareixent

segons el grau de la respectiva consistència.

L'última cosa que vaig veure va ser el meu rostre reflectit sobre una superfície de metall polit que en aquell moment va fer de mirall. Jo també havia adquirit una textura enganxosa i ja no semblava la mateixa persona... Vaig imaginar que allò havia de ser la meva darrera experiència abans de quedar anorreat. Però no va ser així, no va ser així...

Em vaig trobar cavalcant la branca d'un pi. M'havia convertit en un nen. Vaig quedar trasbalsat. Jo era el cosmonauta John Claxton, però convertit en infant; en un infant que es trobava dalt d'un pi situat al davant d'una caseta de parets blanques, amb testos de flors als balcons i amb cortinetes de colors alegres a les finestres...

Una dona va sortir de la casa i es va dirigir a mi cridant:

-Johnny: T'ho he repetit mil cops que no t'enfilessis al pi... Com t'ho he de dir, això?... No veus que pots caure?...

Vaig baixar en silenci. Havia d'actuar amb molta prudència.

Calia adaptar-se com fos a la nova situació. Sabia molt bé que allò no havia de ser gens fàcil... ■

